

HRNÍČEKY, NEJEN NA DUÁ IČEKY - VI.

Ášter½, 21 duben 2009

Kdy¾ jsem stejn¾ jako dalšarón;í Kudlanky dostala od Daniely výzvu k sepsání story o svém oblíbeném hrníku, odpov¼d¼la jsem jí, Á¾e zásadn¼ piju ze skleníky a Á¾ádnou historku o hrníčích nemám. Jen¾e tím jsem se z toho ne Daniela má¼ vzáp¼tí atakovala znovu: "Tak napišarón; o skleníce. A ne Á¾e mi odpovíšarón; , Á¾e piješarón; u pot¼ z dlan¼!"

PÁ¼ipomn¼lo mi to nucené šarón;kolní slohové práce na téma POPIS. Popišarón;te pracovní st¼l. Tak jo, s tím jsem byla hotová v jedné v¼t¼, byšarón; rozvité. No jo, jen¾e Á¼lov¼k k tomu má¼ napsat ješarón;t¼ osnovu! Hr¼za. Ješarón; dnes se z toho opocuju... Panebo¾e, co si má¼ lov¼k vymyšarón;let o tak oby¼ejné b¼Á¾né v¼ci jako je skleníka Obzvlášarón;Á¼ pak t¼m¼eba taková, co z ní v práci piju kafe. Jsem toti¼ tak strašarón;n¼ vyty¼ená (Á¼tením Kudlanky prost¼ kolikrát nemám Á¼as si tu skleníku ani poÁ¼ádn¼ umýt. Tak¾e t¼m¼eba druhý den z ní jen vychrstnu lógr do d¼me trošarón;ku ošarón;plouchnu (zaschlý Á¼erný kávový rantlík po obvodu sklínky mi vrásky ned¼lá) a finíto - skleníka je p¼m¼ipravena na dalšarón;í dávku lahodné kávy. Má¼j syn mi Á¼m¼iká, Á¾e jsem prase. Jsem. Toliko tedy k mé oblíbené skleníce. Je z Á¼irého skla, s pravidelnými výlisky ve tvaru koso¼tverc¼ (bez Á¼árky), zatím není nikde ušarón;típlá a je šarón;ikovná, proto¾e do ní mohu lít vroucí vodu bez toho, ani¼ by v ní musela být polo¼ena kovová I¼i¼ka, která hodu vodu ochlazuje. Moje skleníka prost¼ nepraskne, je dokonalá a mám ji moc ráda. Á¼ se mi n¼kdy rozbije, asi se zabiju. Tak a te¼ o tom hrníku. Kdy¾ jsem byla malá, jezd¼vali jsme s mými rodi¼i k strýci mého tatínka. Strejda svérázná vesnická figurka, byla s ním ohromná legrace a rád hrál karty. O peníze. D¼m¼ív, ješarón;t¼ za mlada, chodil hrát i do hospody, ale pak jednou - akorát na Vánoce - prohrál v kartách krávu. Kráva, to byl tenkrát ohromný majetek, a je nabílední, Á¾e teta ho za to moc nechválila. Celý rok strejda nepáchnul do hospody, a¼ p¼mesn¼ na den o následujících Vánocích tam zašarón;el - a tu krávu vyhrál zpátky. Od té doby u¼ karban u hospod¼ neprovozoval, ale svrb¼ly ho prsty. Tak prost¼ nau¼il hrát karty mé rodi¼e a má¼, coby asi t¼m¼ináctileté d¼t¼. A my s ním hráli šarón;cv¼ o chechtáky, a to natvrdo, Á¾ádný mazlení. Tenkrát ješarón;t¼ existovaly desetníky, základní vklad byl 40 halé¼m¼, tj. desetník na šarón;tych. Ale stalo se, Á¾e najednou le¼zely na stole klidn¼ i dv¼ stovky. Pamatuju si z té doby jedno karta¼ské moudro. Kdy¾ jsem toti¼ vyhrávala, náramn¼ jsem se radovala a t¼m¼ prohrávajícím se zlomysln¼ pošarón;klebovala. A strejda mi pohrozil prstem a Á¼mekl: šarón;"Karta nesnášarón;í furii." Byla to pravda. Po n¼kolika výhrách za sebou jsem tam najednou tvrd¼ spadla a musela cálovat... A pak si ješarón;t¼ vzpomínám na tetu, jak se smála tátovi. Jeho ty karty toti¼ tak n¼jak moc nebraly, nebavilo ho to, nep¼emýšarón;lel u hry, a tak Á¼asto prohrával. A teta mu Á¼m¼kala: šarón;"Jarko, ty bys v hospod¼ hrát nemoh. Ty by t¼ tam svlíkli do naha." Pro¼ to ale vyprávím. Strejda má¼ na peníze do hry takový buclatý keramický hrníek s plasticky vytvarovaným obli¼ejem. Výraz toho obli¼ bych nazvala pošarón;ouchlým. K tomu karbanu se ohromn¼ hodil, on taky strejda dost Á¼asto vyhrával (s oblibou fixloval). Ten hrníek, pozd¼ji s ur¼eným oušarón;kem, slepeným izolepou, pat¼m¼il ke strejdovi jak h¼m¼ebínek ke kohoutovi. Mimo h¼ své p¼mesn¼ ur¼ené místo v kredenci a teta s ním nesm¼la ani hnout. Strejda mu Á¼m¼kal šarón;"Bakulínek", neptejte se m¼ V¼dycky poklepával prsty od hromádky pen¼z uprost¼m¼ed stolu smě¼rem k hrníku a Á¼m¼kával: šarón;"Poj¼te, penízky, k Bakulínkovi." Bylo mi u¼ dvacet, kdy¾ strejda um¼mel. V té dob¼ jsme byli jeho jediní p¼m¼ibuzní. Kdy¾ jsem vyzývala teta mé rodi¼e, a¼ si odvezou strejdovu rozsáhlou sbírku staro¼itností, kterou shroma¼¼oval po celý sv¼j Á¼iv m¼l v ní i p¼m¼edm¼ty zna¼né hodnoty. Rodi¼e ale nem¼li ani pomyšarón;lení na to, aby v den poh¼m¼bu odvá¼eli n¼ pry¼. N¼kolik dní na to jsme se jeli podívat za tetou a já jsem ji poprosila, zda by mi mohla v¼novat Bakulínka - abych má¼la na strejdu vzpomínku. Teta pro n¼j šarón;la, otev¼m¼ela kredenc - a hrníek tam nebyl... Pak nám teprve vypráv¼la, Á¼ strejdov¼ poh¼m¼bu se k ní sjeli její vzdálení p¼m¼ibuzní a projevíli zájem o n¼jaké v¼ci ze strejdovy sbírky. Teta, zahalena smutkem, jim Á¼mekla, a¼ si vezmou, co chtě¼jí. A oni si la¼n¼ vzali všarón;e. Pravd¼podobn¼ i ten hrníek s obli¼ejem doby je u¼ teta nikdy nevid¼la. A tak p¼m¼emítám, u koho dnes asi tak Bakulínek má¼ Á¾e p¼m¼ebývat. A zda vzpomíná r¼ zašarón;lé Á¼asy své karbanické slávy...

Míšarón;a z Humplu